

— Разбира се, че мене, — рекль Добри, — азъ съмъ най-голѣмъ отъ всички ви.

— Не, не, мене най-много обича тато, — възразилъ Драганчо, — защото азъ съмъ най-малѣкъ.

— Не е истина, че тебе — а мене повече обича. — Запрѣпирала се Вѣрка. — Азъ всѣкой день поливамъ цвѣтята въ сакситѣ, а тато ги много обича!

— Не, никого отъ васъ не, а мене обича тато най-много, — извикала малката Надежда, — защото азъ съмъ едничката, която му подавамъ шапката и бастуня, когато той излиза.

Прѣпирали се, прѣпирали дѣцата, но всѣко на своето настоявало, за това рѣшили най-послѣ да попитатъ майка си, кой отъ тѣхъ е правъ.

— Любезни дѣца, — отговорила майка имъ, — баща ви обича всички ви, но все повече обича отъ васъ тогози, който всѣкогашъ го е слушалъ, не се е сърдилъ и не го е докачалъ съ нищо. Рѣшете сега сами, кой отъ васъ заслужва да бѣде най-много обиченъ отъ баща си.

Дѣцата се засрамили, защото всѣко отъ тѣхъ си помислило, че все е направило нѣкоя грѣшка; всѣко си припомнило, че не еднѣжъ, не дважъ е наскърбило баща си съ своитѣ срѣдни.

